

sprængning, således som det var bebudet af den sovjetiske ministerpræsident. Han udtalte følgende:

„For et par dage siden meddelte Sovjetunionen, at den havde truffet beslutning om at sprænge en 50 megatons bombe i atmosfæren inden denne måneds udgang. I årevis har jordens befolkning frygtet atomvåben og den ukontrollable fare for radioaktivt nedfald, der stammer fra kernevåbensprængninger. Denne fare blev stadig understreget af talerne i generaldebatten, som netop er blevet afsluttet. Min udenrigsminister var blandt de talere, som udtrykte dyb bekymring og beklagelse over Sovjetunionens nylige genoptagelse af kernevåbenforsøg. På denne baggrund har Sovjets meddelelse i høj grad forøget det danske folks bekymring.

Det er denne bekymring, som ligger bag udkastet til den resolution, som i morges blev fremlagt af den canadiske, danske, islandske, japanske, norske og svenske delegation.

Resolutionen er enkel og kort. Dens eneste formål er at appellere til Sovjetunionen om at afstå fra at udføre den bebudede sprængning. Udkastet blev lavet for at undgå langstrakte diskussioner om en sag, som er af den mest presserende karakter, og som vi synes straks burde tages under behandling og uden præjudice for denne komité's kommende forhandlinger.

Den bebudede prøve ville blive atomalderens største sprængning. Den ville betyde en forøgelse i mængden af nedfald af samme størrelsesorden som det, der var resultatet af alle tidligere prøver i indeværende forsøgsrække.

Vi har fået at vide, at Sovjetunionen har følt sig tvunget — og kun med den dybeste beklagelse — til at starte denne forsøgsrække for at kunne sætte sig i stand til at beskytte sig mod aggression fra fjendtlige magter. Jeg skal ikke komme ind på baggrunden for Sovjetunionens påståede frygt for at ville blive udsat for aggression, og jeg skal heller ikke diskutere, hvorvidt Sovjets frygt er baseret på virkelighed eller indbildning. Jeg vil blot påpege, at en sådan frygt aldrig kunne retfærdiggøre sprængningen af denne gigantiske bombe. Det ville ikke tjene noget videnskabeligt eller forsvarsmæssigt formål. Vi ved alle, at

Sovjetunionen har magt til — om det ønsker — at kunne anvende de mest ødelæggende atomvåben. Vi behøver ingen bevis på det. Resultaterne af Sovjets rumforskning er meget imponerende og har overbevist verden om det høje niveau inden for teknologien, som Sovjetunionen har nået. Det er derfor umuligt at se nødvendigheden af den planlagte demonstration af Sovjetunionens ødelæggende kræfter i form af en forsøgssprængning, som nødvendigvis må forøge risikoen for menneskeheden.

Hvilket berettiget formål kunne Sovjetunionen forfølge ved at udsende meddelelsen om denne sprængning, som, langt fra at tjene fredens sag, kun synes at tjene ét formål — at forøge frygten og ængstelsen hos vore allerede plagede folk? Kan nogen statsmand tage ansvaret for at udføre en sådan prøvesprængning med den risiko for menneskeheden, den indebærer, blot for at give unødigt bevis på sit lands styrke?

Faren for atomudstråling forårsaget af atomsprængninger er allerede under diskussion i den særlige politiske komité, og jeg skal ikke her gå i detaljer vedrørende synspunkter og farer, som kunstig frembragt udstråling indebærer. Det er kun alt for velkendt, at forøget besmittelse af atmosfæren yderligere vil forøge de farer, som vil møde nutidens og fremtidens generationer. Vi anser det derfor for bydende nødvendigt, at De Forenede Nationer under anvendelse af den moralske styrke, som dette fællesskab af nationer besidder, anmoder Sovjetunionen om at afholde sig fra at udføre sprængningen.

Vi har taget initiativet til denne henvendelse til Sovjetunionen, fordi vi mener, at den nordlige Polarkreds' naboegne ville være de områder, der er mest udsat for den umiddelbare risiko for nedfald efter en sådan sprængning.

Vi er imidlertid klar over, at risikoen omfatter hele menneskeheden. Spørgsmålet om forøget radioaktivt nedfald er ikke noget lands indre anliggende. Det er en sag, som har den alvorligste betydning for os alle. I denne ånd foreslår vi, at resolutionsudkastet behandles øjeblikkelig som en hastesag. Jeg fremsætter formelt forslag om, at det gives ubetinget prioritet.“

Resolutionsudkastet blev endvidere anbefalet af nogle andre af forslagsstillerne,